

IVO PETKOVŠEK

Izbruh ranjene tišine
Esplosione del silenzio ferito

Orde ante portas

Horde pred vrati

Založništvo Jutro

MITOLOGIA 2016

Pinocchio s'è arruolato
nei Carabinieri, Geppetto s'è risposato
per la terza volta, la fata Turchina s'è tinta
i capelli in biondo platino.

Cenerentola lavora come produttrice a Hollywood,
Zorro ha aperto una scuola di cucito
ad Acerra, l'Uomo Ragno fa l'esperto
in filati setosi in Cina.

Eva Kant fa l'antiquaria a Salzburg,
Superman fa il dirigente alla Fiat di Torino,
Topolino è pensionato in Florida,
Minni ha aperto un bordello ad Amsterdam,
il commissario Basettoni fa il consulente
per la sicurezza alla Standa, Macchia Nera
s'è dato alla politica, Paperon de Paperoni
ha investito in case da gioco nel Nevada.

La slovena Melania è la moglie del presidente
degli USA e Renzi minaccia il veto.
Rotola l'Euro per la vecchia Europa
inaugurando la moda dei borsellini
tintinnanti, però non si stampa più il
valore da 500 Euro.

Zeus amministra un villaggio turistico a Creta e
mentre Minosse fa la guida turistica,
Iside si gode la sua vedovanza a Bangkok
in compagnia di baldi giovanotti orientali.

E rotola il Mondo nell'Universo,
inciampando qua e la in code
di comete scintillanti e meteore giganti,
sperando di non sfasciarsi contro
il muro che delimita l'Infinito.

MITOLOGIJA 2016

Ostržek je postal orožnik,
 Jožek se je tretjič oženil,
 Modra vila si je obarvala lase v platino barvo.

Pepelka je postala proizvajalka v Hollywoodu,
 Zorro je odprl šivalno šolo v Acerri,
 Človek Pajek je postal izvedenec
 za svileno blago s Kitajske.

Eva Kant ima starinaro v Salzburgu,
 Superman je direktor pri Fiatu v Turinu,
 Miki Miška je upokojenec v Kaliforniji,
 Mini upravlja javno hišo v Amsterdamu,
 komisar Zalisec je svetovalec za varnost pri Standi,
 Črni Madež se ukvarja z politiko,
 racman Jaka je vložil denar v igralnice v Nevadi.

Slovenka Melania je soproga predsednika ZDA
 in Renzi preti EU z vetom.
 Kotali se evro po stari Evropi, začel je z modo
 zvončkljajočih mošnjičkov, papirnatih
 po 500 evrov pa ne tiskajo več.

Zeus upravlja turistično središče na Kreti,
 medtem ko je Minos postal turistični vodnik,
 uživa Isis svoje vdovstvo v Bangkoku v družbi
 smelih orientalskih mladeničev.

In kotali se Zemlja po Vesolju,
 spotakne se tu in tam
 ob svetlikajoči se rep repatice
 ali ob velikanski meteorit,
 v upanju,
 da se ne bi morda razletela ob trčenju
 v obzidje, ki omejuje
 Neskončnost.

ANIMA ANTICA

Srotolo il filo di lino rosso della mia anima
dal gomito arrotoato dalla divinità femminile
del momento.

L'ho appena tolto dalle zampe del gatto,
fissandolo nei suoi magici occhi gialli,
occhi di Sole in corpo di Luna, magia infinita,
magia di fianchi e di dita.

Il fuso gira vorticosamente tra mani esperte
e la vita sfilacciata
s'avvolge nel magico gomito.

E si tessono stoffe preziose e reti capaci
e fini lenzuola per il talamo nuziale,
e mantelli preziosi per re e regine e la mia anima
s'intreccia nelle trame infinite di vite passate.

I tessuti si strappano,
s'impigliano nei rami dei rovi unghiuti,
in variopinti roseti
e il vento gonfia le vele nere di tragici annunci,
s'innalza l'aquilone di seta dalla lunga coda
multicolore di attimi felici su,
verso il Sole morbido, dal volto di miele,
che gocciola zucchero sulla mia
anima tormentata e antica. Complicata.
Attorcigliata.

STARODAVNA DUŠA

Vlečem rdečo nit moje duše iz klobčiča,
ki ga je zamotalo žensko božanstvo
tega trenutka.

Komaj sem ga snel iz mačjih tac
in zrl v njene čarobne, rumene oči,
oči Sonca v telesu Lune, neskončna čarovnija,
čarovnija bokov in prstov.

Vreteno se bliskovito suče v spretnih rokah
in razcefrano življenje
se zavija v čarobni klobčič.

Tkejo se dragocene tkanine in trpežne mreže,
fine rjuhe za na poročno posteljo,
pa še vezana ogrinjala za kralje in kraljice
in moja duša se vpleta med nešteta pretekla življenja.

Tkanine se trgajo,
zapletajo se v veje trnastega robidovja,
v raznobarvne rožne grme
in veter napihuje črna jadra s tragičnimi novicami,
frfota svileni zmajček z dolgim, mnogobarvnim repom
iz veselih trenutkov, gor,
proti Soncu medenega obraza,
mehkemu, ki kaplja sladico na mojo
staro in izmučeno dušo.
Zapleteno. Zamotano.

HORMONI

Razvejane molekule nepredstavljenih oblik
se vzajemno križajo.

Nešteti ogljikovi atomi, nakopičeni v pohištvu
iz konca dvajsetega stoletja, sploščeni v smolnate plastike
se kotalijo, prosti in srečni.

Naj bi bili blaženi mršavi in simpatični debeli,
posvečeni plemenitaši, zasmehovani politiki,
ki se gugajo na gugalnici Sveta.

Ljubki oblaki žvepleno rumene barve
postajajo na nagubani črti obzorja.

Do milimetra izmerjene odločitve,
popravljene s milimetrskimi vrezji,
povzročajo težave v življenju milijonov posameznikov,
že vajenih nespametnih nasilstev.

Molekule spreminjajo svoje vezi
in nestalni hormoni
zasedajo iracionalne lege.

Vse se spreminja, zaman so filozofske študije,
razsvetljénja, preroki, odveč je tudi
novi indijski guru nedoločljive starosti,
ki materializira razne predmete.

Kotalijo se življenja in ljudje
gradijo psihedelične Atomiume,
vabijo angele na ženitve in izbirajo
neveste med misicami sveta, godnimi zanje.

Sirene z vreščječimi glasovi,
povzročajo nihanje Neptunovega trizoba.
Morske deklice
z luskastimi, svetlikajočimi se repi,
kličejo k zboru,
umirat zaradi ljubezni
na belih plažah otočja Tuamotu.

Hormoni različnih velikosti se topijo
v morju indigo barve holandskih Indij,
lepijo se na hrapave pečine koralnega izvora,
prepojijo meso letečih rib,
in možgane nezavednih mornarjev,
in budijo zavržene spomine
na stare mite in legende.

POMLAD

Izpod ostrega ledeniškega jezika klokota
 topli ledeniški potoček,
 presenečena grlica
 zleti z vrha starega javorja,
 bliska se za vijoličasto obrobljenem obzorjem,
 luč grozljivo preti, kopni večni sneg,
 spreminja se v vodo,
 ki mehka ljubkuje staro Zemljo,
 pomlad sproža prve rožnate cvetove
 na grčavih vejah breskev.

Svetlobe je že preveč,
 večbarvne plasti luči prekrijejo
 moje veke in solze nahranijo mojo kožo.

Presunljiv krik, samo cvetje je na vejah,
 sveži lističi še ne migotajo,
 in svet se veseli trpljenja.

Kotijo se jagnjeta, pripravljena za požrtijo,
 cedi se slina sladokuscu, želodec se krčevito stiska
 in sladkost prevzema verne duše, prerojenje.

Pa še nekaj, še nekaj,
 zajček in jajček, sladkarije in bombe, rakete,
 pesek in prah tam daleč, v Koromandiji,
 pa še in še ...

Kri teče izpod ostrega ledeniškega jezika.

SECCA LA PELLE

A piccoli gruppi, come le lucciole in giugno,
 compaiono
 e scompaiono immagini molli e sfuocate,
 il ragazzino di tredici anni ucciso nella striscia di Gaza,
 non importa se fosse palestinese o israeliano.

Gioca a più non posso, ragazzino!
 Che la tua vita è breve, i padri tuoi ti immolano,
 superando in ferocia persino il dio silenzioso del Vecchio
 Testamento, spingono a fondo il pedale
 del gas del carrarmato, arando la terra,
 Madre crudele e insensibile, secca e morbida,
 umida complice dei delitti di sangue.

Digiuniamo per la pace il 5 marzo grida il Papa,
 attacchiamo il 15 marzo ribatte *the President*
 e nel cielo sorge il sole ogni giorno
 e brucia le anime che salgono al cielo,
 vanificando il lavoro del proselitismo religioso,
 secca la pelle di poveri cadaveri nei deserti,
 resi aridi dalle vane chiacchiere.

Uomini, sensibili al tintinnio dell'oro,
 fulgido specchio della vanità del potere,
 metallo inutilizzato nei grandi cavò sotterranei,
 al sicuro nel ventre della Madre,
 dalla quale sbocciò con dolore, eterno simbolo
 dell'immortalità del desiderio carnale, materialmente
 rinnovato ad ogni sorgere dell'astro diurno, si struggono,
 rendendosi conto di non aver alcuna possibilità
 di redenzione, mai.

IL TUO RESPIRO SUI MIEI OCCHI

Voglio, che dischiudi il tuo tempio della parola,
per abbeverarmi alla fonte dei tuoi desideri.

Voglio suggerire dalla tua lingua
il dolce nettare dell'amore,
sentire il tuo respiro sui miei occhi,
sulla pelle del mio volto.

Voglio contagiarmi di te,
della tua delicata femminilità,
voglio essere vinto dalla tua crudele bellezza.

Desidero abbronzarmi alla luce
dei tuoi grandi occhi azzurri,
voglio sentirmi sussurrare le parole
che tu sai.

Dischiudi il tuo fiore, ora,
che m'identifico in te,
subito, completamente;
voglio, pretendo diventare te,
mio argenteo raggio di Luna.

TVOJ DAH NA MOJIH OČEH

Želim, da odpreš svoj besedni tempelj,
da se odžejam ob izviru tvojih željà.

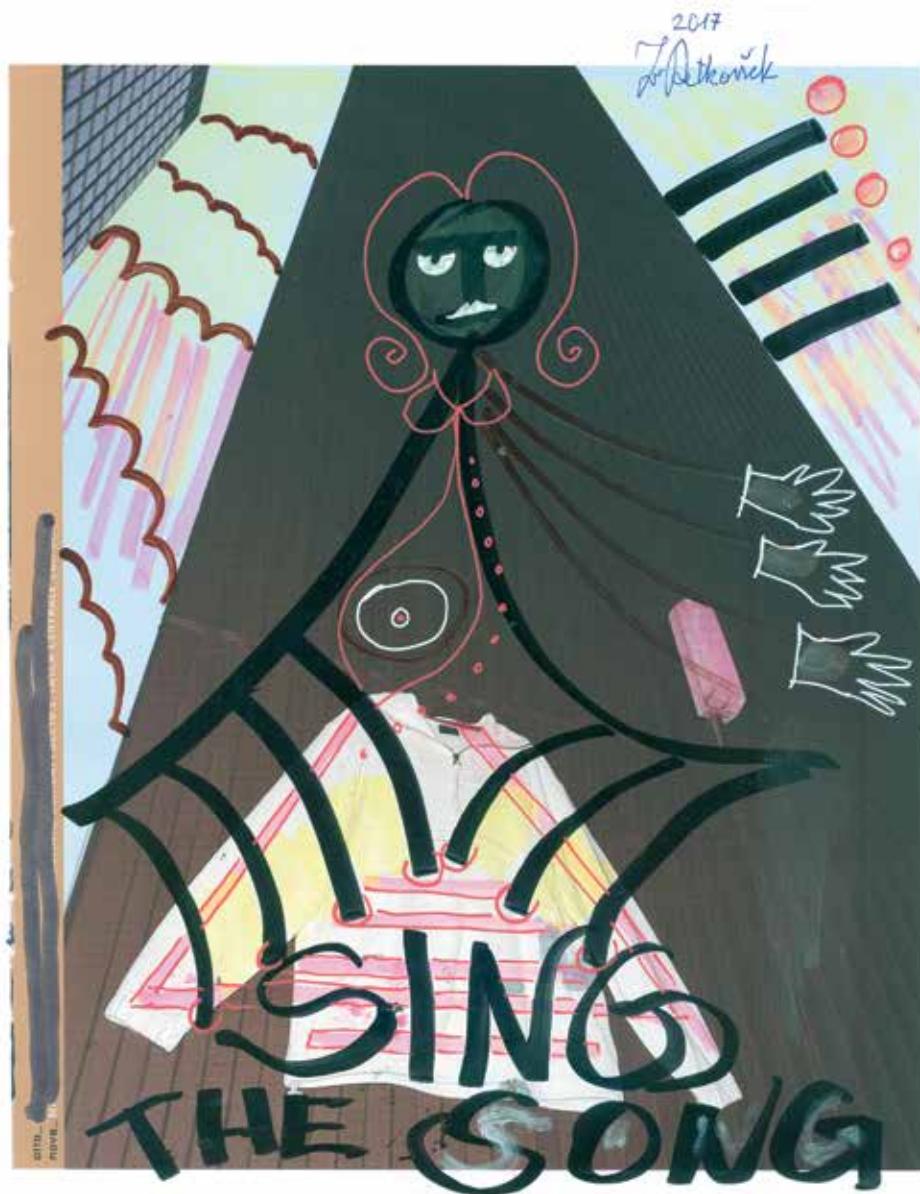
S tvojega jezika želim izsesati
sladki nektar ljubezni,
čutiti tvoj dah na mojih očeh,
na koži mojega obraza.

Želim se okužiti s tvojim bitjem,
s tvojo čutno ženskostjo,
želim podleči tvoji kruti lepoti.

Želim ogoreti ob luči
tvojih velikih modrih oči,
želim slišati besede,
ki jih le ti poznaš.

Odpri svoj cvet sedaj,
da se poistovetim s teboj,
takoj in popolnoma.

Želim, zahtevam, da postanem ti,
moj srebrni lunin žarek!

DOTIKAM SE NEBES

Dotikam se nebes z vsemi svojimi dvajsetimi prsti
ko mi dovoliš, da se potopim vate,
v tvojo mehko notranjost.

Podobna si oblaku, ki prinaša plodni dež,
žimnici iz gumijaste pene, ki ne vabi k spanju.

Med tvojimi neskončnimi rokami, buden,
prepojen z adrenalinom,
gorim kot peklenški plameni.

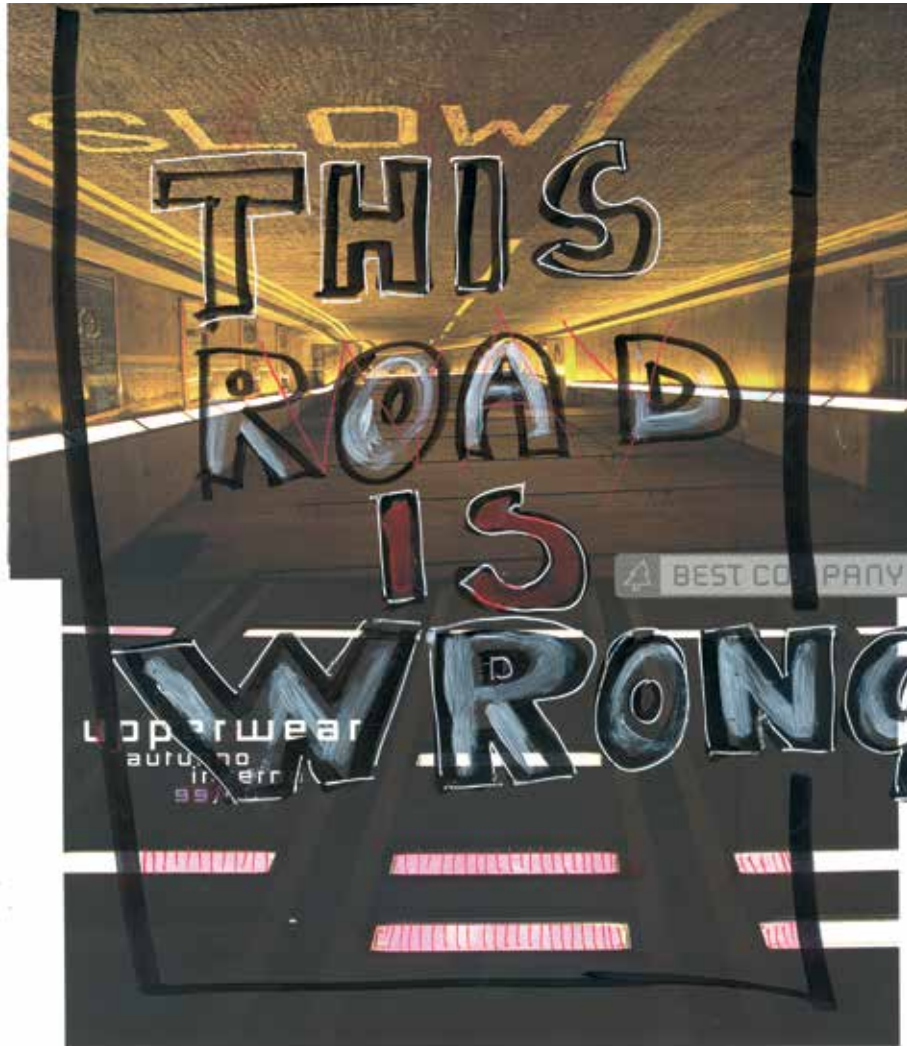
Čutim se kot vrag, ki ga je premagal angel
z velikimi, belimi perutmi
in škrlatnordečimi ustnicami ...

Vzdihnem in se sprostim,
zadiham in odrevenim.
Zatrepečem ob dotiku tvojih mehkih prstov,
ki vrežejo tvoje ime v mojo kožo
z velikanskimi črkami v kinematoskopski tehniki.
Krvavim in ti pripadam!

Dotikam se nebes, zalebdim, zalesketam.
Preblisk luči.
Od mene ostanejo samo drobci
v mističnem vzletu.

Izpuhtim proti nebu
kot rdeči plamen sveče,
globoko ugreznjen vate.

TOCCO IL CIELO

Tocco il cielo con tutte le venti dita
quando mi permetti di affondare in te,
nel tuo corpo soffice.

Sembri una nuvola apportatrice di pioggia feconda,
un materasso di schiuma di lattice,
che non concilia il sonno.

Tra le tue braccia infinite, sveglio, colmo di adrenalina,
brucio come le fiamme dell'inferno.

Mi sento diavolo
sopraffatto da un angelo dalle grandi ali bianche
e labbra vermiglie...

Sospiro e mi rilasso, ansimo e m'irrigidisco.
Tremo al tocco delle tue dita morbide,
che sulla mia pelle incidono il tuo nome
a caratteri cubitali, in cinemascope.
Sanguino e ti appartengo!

Tocco il cielo, levito, risplendo.
Un flash di luce.
Rimane di me soltanto un pulviscolo in mistica ascesa.

Come la fiamma rossa di una candela svaporo al cielo,
profondamente immerso in te.

ORDE

Orde d'insignificanti personaggi,
non grati, pezzenti oscurati da visioni
eccezionalmente luminose, avvolti
in umili tabarri stracciati e umidi,
arrancano, sprigionando olezzi,
universalmente riconosciuti come tali.

Leaders incapaci,
peggiori tra i pessimi urlano,
incitandoli ad agire,
acquattati dietro banchi polverosi
con incise frasi oscene.

Ai loro piedi laide cortigiane,
ormai esempi di grandi virtù decantate
dai media, ospiti e ospitanti nei grandi
network, depongono uova nucleari.

Incensi indiani bruciano su altari
improvvisati, rendendo l'aria irrespirabile.

Enormi mosche di un verde smeraldo,
seguono gli eserciti, impiantando le loro larve
nei corpi in disfacimento.

E luci brillano all'orizzonte,
abbagliando le barbute orde senz'anima,
abbacinano i loro microscopici cervelli,
allucinati da canti di guerra e pozioni magiche
alquanto superalcooliche.

Nuvole di polvere nera si alzano dalle
calpestate piste, investendo le città stravolte
dalla siccità e bubboniche pestilenze.

Orde d'inumani umanoidi seguono i loro
principi senza principi, ululando a squarciagola
e le loro menti sciolte da acidi psichedelici,
invalidano secoli di storia.

Zanzare Anopheles, posate sulle loro orecchie
succhiano il sangue denso, troppo dolce, carico
di antiinfiammatori, appesantendosi, perdendo
il dono del volo.

Orde lorde inseguono sé stesse dimenandosi,
lasciandosi dietro fiumi di sangue
ed urina.

HORDE

Horde nepomembnih osebnosti, nehvaležnih capinov, katere oslepljujejo izjemno svetle vizije, zavitih v raztrgane, vlažne plašče, šepaje hitijo in izpuhtevajo neznosen vonj, univerzalno priznan kot takšen.

Nesposobni Voditelji, najslabši med slabimi, vpijejo, jih spodbujajo k akciji, potuhnjeni za klopmi, na katerih so vpraskane opolzke besede.

Ob njihovih nogah se raztegujejo umazane kurtizane, danes zgledne nosilke velikih čednosti, gostje in gostiteljice raznih medijev nesejo jedrska jajca.

Indijska kadila tlijo na improviziranem oltarju, da je zrak kar zadušljiv.

Velikanske smaragdno zelene muhe sledijo vojski in vtikajo svoje ličinke v razpadajoča trupla.

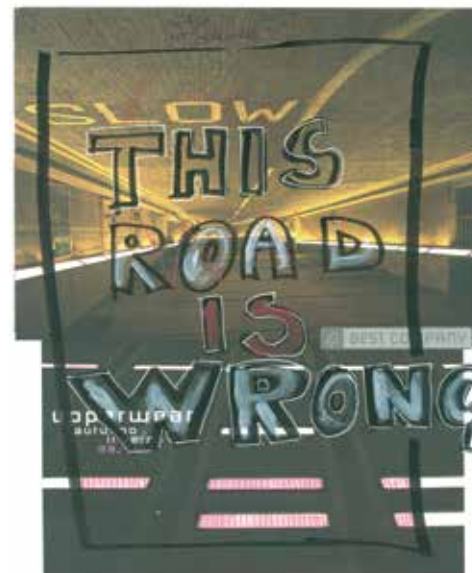
Bleščijo se luči na obzorju in zaslepljujejo bradate horde brez duše, omamljajo njihove mikroskopske možgane zasvojene z bojnimi himnami in čarobnimi napoji, najbrž alkoholne narave.

Oblaki črnega prahu se dvigujejo iz pohojenih cest in pregrinjajo mesta v zmedi zaradi suše in bubonske kuge.

Horde nečloveških humanoidov sledijo svojim princem brez principov, tuleč na ves glas in njihovi možgani, prepojeni s psihedeličnimi kislinami, razveljavljajo stoletja zgodovine.

Komarji Anopheles na njihovih ušesih sesajo pregosto, presladko kri, prepolno antibiotikov, in obteženi izgubljajo dar letenja.

Umazane horde sledijo same sebi premetavajo se iz dežele v deželo, in puščajo za seboj reke krvi in scaline.

LA CULLA

In fila sfilano muti ippocampi
 attraverso l'umido regno,
 ormai già repubblica, avvinti dalle onde di muta musica.
 Sorpresi guardano la mia salma.

Iersera, avvolto in una scacchiera, ho,
 a cavalcioni d'una sirena,
 esplorato le foreste di alghe plastiche color smeraldo.

Le branchie del pesce umano vibravano tranquillamente
 quando accarezzava con le sue fredde,
 delicate mani palmate le mie labbra,
 i miei capelli biondi, la mia pallida cute.

E fu scossa da un tremito,
 come l'elettrica anguilla,
 quando scopri nei miei occhi il desiderio
 rosa carminio.

Tra i suoi seni trovai rifugio e in cuor mio
 credevo di rivivere nel suo corpo flessuoso.
 L'oscillante orgasmo si trasformò in un muto strillo,
 con la mia vita pagai il suo soddisfacimento,
 l'estasi.

Ero stato partecipe
 ad un unico, improvviso risplendere del cielo e
 immensamente le sono grato di questo dono,
 ora che i gabbiani
 si nutrono della mia carne.

ZIBELKA

Vrsta nemih, pokončnih morskih konjičkov
 ponosno koraka skozi vlažno kraljestvo,
 sedaj že republiko, valovi neslišne glasbe jih prevzamejo
 in začudeno gledajo moje truplo.

Sinoči sem, ovit v šahovnico,
 zajahal morsko deklico
 in pognala sva se med plastične, smaragdne alge.

Škrge človeške ribe so mirno migotale,
 ko je s svojimi nežnimi, mrzlimi prsti božala
 ustnice mojih odprtih ust, moje sinje lase,
 mojo blede kožo.

In zatrepetala je kot električna jegulja,
 ko je v mojih očeh zagledala rožnatordeče
 poželenje.

Med njenimi prsmi sem našel zatočišče
 in trdno verjel,
 da bom ponovno zaživel v njenem telesu.

Nihajoči orgazem se je v polribi izluščil
 v nemi krik.
 Plačal sem s svojim življenjem
 njeno zadovoljitev, ekstazo,
 deležen sem bil enkratnega prebliska nebes.

Neizmerno sem ji hvaležen
 za ta dar, sedaj,
 ko se galebi hranijo z mojim sočnim mesom.

DOMOVINE NI

Nemiren sem danes,
misli se prepletajo v kite,
kot zlati lasje Katarine.

Obstanka ne najdem nikjer, popotnik sem.
Vse se mi zdi tako lepo, krhko in diseče
kot komaj pečeni keksi.

Občudujem, kar mi je dano videti.
Vsako jutro ko odprem oči,
odgrnem zavese in se prepričam,
če je svet še tam.

Ne pripadam nobeni domovini,
mogoče sem cigan,
povsod mi je lepo z dobrimi ljudmi.
Moj rojstni kraj je v vetru,
potnega lista nimam rad.

Globoko vdihavam peneči zrak.
Vsak dan je drugačen in nikoli se ne dolgočasim.
A ne smem tega priznati javnosti.
Četudi oči zaprem, se pred menoj odvija
film vsemogočih dogajanj.
In mislim in sanjam.

Marsikdaj se prav zato čutim krivega,
bojim se sodbe, mogoče preveč uživam ta svet,
in vedno sem zaljubljen, raznežim se
ko ugledam zlati cvet arnike.

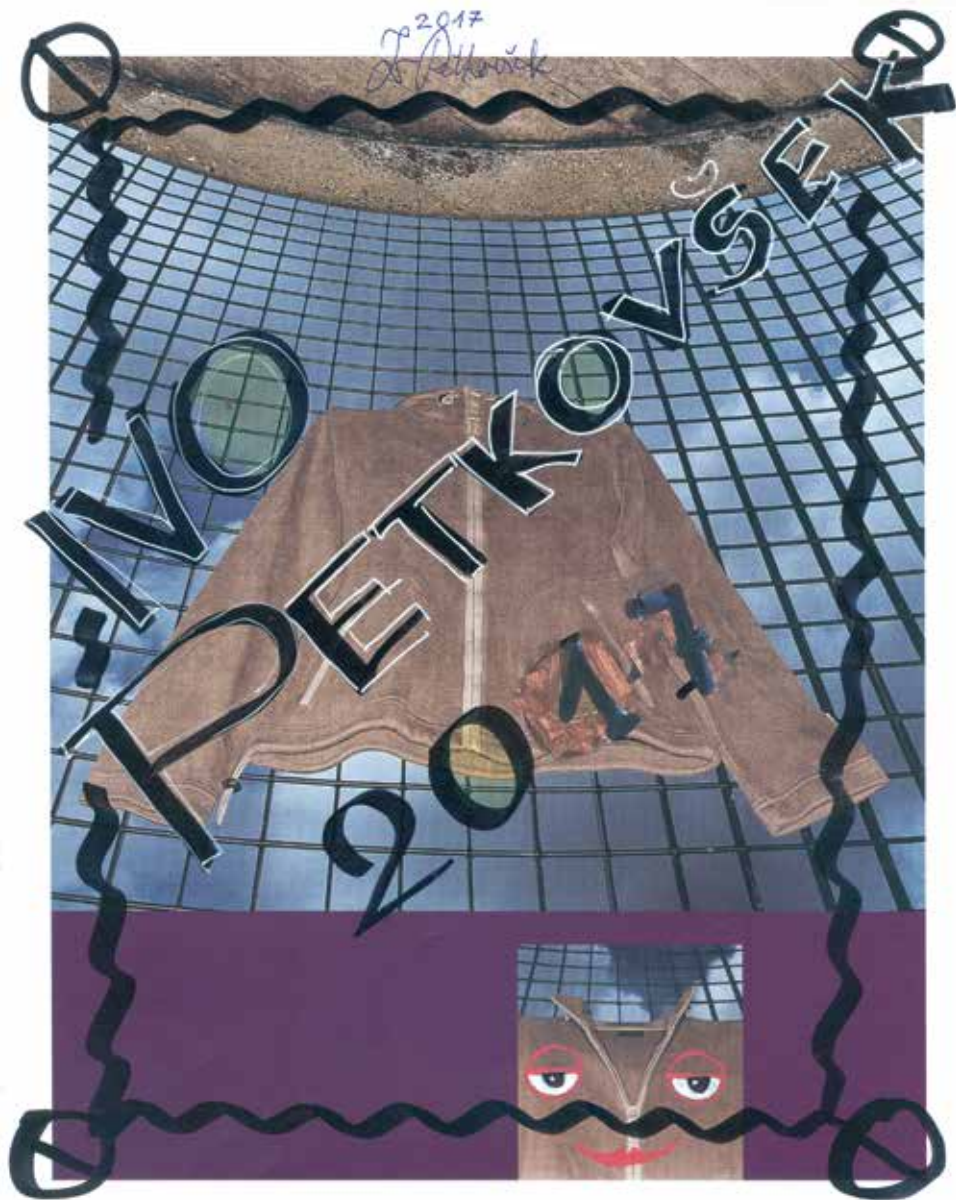
Vedno nekaj čakam,
čeprav sonce zatone,
in se znoči.

Že čakam na jutro,
sonce, dež, burjo, sneg, pasje dneve,
vedno se nečesa veselim.

Avtobus številka 35
škriplje z zavorami, ko se ustavlja.
Končno je prispel.

Ivo Petkovšek: Izbruh ranjene tišine – Esplosione del silenzio ferito

Slikovit miselni in filozofski mozaik v dvojezičnih pesmih Iva Petkovška

Pesniške izpovedi slovenskega rojaka Iva Petkovška, zobozdravnika, slikarja in misleca, živečega v Ronkah pri Trstu, zajemajo v glavnem štiri tematska izhodišča.

Prvo poudarja dušo, ki je svet polnega, z atributi človeškosti, izročili preteklih življenj, znanj in spoznanj, z vero(vanji) zaznamovanega pričevalca. V zibko so mu položena znamenja, 'zakramenti', atributi, ki označujejo pleme, narod, meje maternega jezika, s katerim se istoveti in v katerem se polnokrvno izraža. Tako v preozke etnične meje ujeto telo, sili in kipi iz fizične ječe, v kateri ječi, trpi in hlepi po širjavi sveta in misli. Klasična človeškost je okronana z dušo. Pesnik se loti temeljnega vprašanja bivanja in smisla.

Kako težko se je iztrgati temnim silam in iti v jutro življenja (ob umirajočem prijatelju), živeti in imeti pravico do posega po svojem lastnem življenju (evtanazija). Duša prosi, naj ji podari prostost, rešila bi se rada v veselje, brezmejnost. Ekspresionizem on-kraj-a, zemeljskega; po veri: *iz pekla Zemlje je šla v nebesa*. Oporo najde v ljubezni (v pesmih **TVOJ DAH NA MOJH OČEH, REŠITEV ČLOVEŠTVA**). Toda ta duša, simbol polnosti in človeškega (ki ga pooseblja Papež), trpi ob brezdušnosti, nečloveškosti, ob surovem, vojaškem pollaščanju sveta: »... *napadimo petnajstega marca, kliče the President.*«

Druga izpovedna plast zajema agonijo nemočnega človeka, pahnjenega v absurde pohlepa, brzine, tehnizacije in robotizacije, v potrošniško zaslužnjevanje 21. stoletja.

»*Prizgan televizor bruha vame. Blob! .../ prenosni telefon ždi na preži na nočni omarici./ .../ z nizkimi ušesi, večno priskuškuje. Vohun.*«. Skrite kamere, razkrinkane znanosti, ki se napajajo z znanjem tisočletij, sateliti: »*Iz veselja brskajo izredno razvite tehnološke, satelitske oči.*« Ujeta in ranjena duša se zboji armad in vojakov, uničenja vrhunskih dosežkov zemeljske civilizacije – v pesmi **HORDE**. Vojaški škornji teptajo svet in strune pojóče, plemenite duše. Horde divjakov puščajo za seboj razpadajoča trupla v puščavah.

Tretja izpovedna plast je zatekanje v ljubezen in nežnost, ki sta rešiteljici. Avtor donkihotsko razkrinkava nesmisle, igre velikih proizvajalcev novih reči s čredami kupcev; pesem se prevesi v sarkazem, ironijo, satiro. Že v začetku zbirke biča s humorjem in satiro v pesmi

MITOLOGIJA 2016 potrošniško civilizacijo, omamljeno z miti, zvezdami, slavnimi ljudmi, tudi z Melanijo in Trumpom in politikom Renzijem v krempljih velekapitala. Zevs, bog bogov na Olimpu, upravlja turistični center na Kreti.

Na dnu vseh eksperimentov, ki jih zganjajo *velesilni zvodniki* s človeštvom, tenkočutnega pesnika globoko, do dna trpinčene duše, pretresa skrb za Zemljo. Naš planet, na katerem kot potomci divjakov prebivamo, eni z dušami, drugi – brezdušni tovarnarji orožja, goljufivi milijarderji, pa veselo žive v eksotičnih oazah – z oskrunjenimi dušami, ob udobju in užitekkih z vilami na veleposestih, ali brez njih.

Petkovškove zemeljske slike postajajo fantazmagorični vesoljski prividi, slutnje pred izničenjem, ki jih satirično, igrivo in prizanesljivo označi:

»In kotali se Zemlja po Vesolju,/ spotakne se tu in tam/ ob svetlikajoči se rep repaticel/ ali ob velikanski meteorit./ v upanju,/ da se ne bi morda razletela ob trčenju,/ v obzidje, ki omejuje/ Neskončnost.«

Z izničenjem planeta pa bi seveda storili konec tudi stari preroki, ki bi izgubili svojo večno luč, kar bi prineslo usodno praznino. Svojo dušo pesnik osvobaja telesa.

Zdravnik in človekoljub Petkovšek, ki se v pesmi **HORMONI** potopi v svet molekul, ogljikovih atomov in drugih sestavin bitij in reči na začetku enaindvajsetega stoletja, poseže v preobrazbo, zgodovino, biologijo in psihologijo:

»Kotalijo se življenja in ljudje/ gradijo psihedelične Atomiume,/ vabijo angele na ženitve in izbirajo,/ med svetovnimi misicami neveste, godne zanje.// Vodne deklice kličejo k zboru z luskastimi/ in svetlikajočimi se repi, umirat zaradi ljubezni/ na bele plaže otočja Tuamotu.«

Upor proti neizprosному minevanju najde svojo oporo v kljubovanju, gradnji svojega kamnitega stolpa. Ta ogromni kamniti stolp naj ne bi imel nobenih meja. Nobenih meja nima tudi svetovljanska in vesoljna duša, brezmejna, kot je vesolje. Pesnik pove, da njegov duh in telo utesnjujejo mlinski kamni, obešeni okrog vratu – ki se imenujejo ognjišče, svetišče, dom, domovina, pleme, rod. Znajdemo se pri pojmu »državljan sveta«, znanem iz časa imažinizma: *»Iščem magični kamen v široki strugi/ Svete reke, katere vode zaljša nebeška sinjina.«*

Tej izpovedi sledi Petkovškova najlepša lirična ljubezenska pesem, *Dotikam se nebes*, ki jo preveva notranji ritem, bogate metafore in intenzivna, čisto mejna, goreča izpovednost:

»Med tvojima neskončnima rokama, buden,/ prepojen z adrenalinom,/gorim kot peklenski plameni./ Čutim se kot vrag, ki ga je premagal angel/ z velikimi belimi perutmi/ in škrlatnordečimi ustnicami ...«

Četrta, usodno označujoča prvina teh izpovedi, zadeva izvor, rod, jezik in (izgubljeno) občutenje domovine:

»Pod kamnitim pragom stare kočel so zagrebena srca prednikov,/ tam, daleč na Medvedjem brdu,/ od koder izvira moja kri.« Pesnik še sliši 'besede so močne kot grom', *»a izzvenevajo v narečju, ki ga, žal, več ne razumem.«*

Osvobojena duša, ki tava po veselju, torej išče starodavne opore v zibelki maternega jezika, ki jih je drug, tuj svet vsrkal vase in izničil do nespoznavnosti.

In spet se pojavi pesnikova duša v izpovedi **OPOROKA OZIROMA VESOLJE ČUSTEV**. Pesnik se razgali, želi pisati: *»Razkrijem najintimnejše želje svojega srca,/ .../ dušim se in skušam se umoriti/ ...// Postanem begunec brez domovine,/ sirota,/ prerežem si žile, trpim zaradi povišanega tlaka,/ sem občutljiv in neobčutljiv, viden in neviden,/ istočasno sem angel in hudič,/ zloben ...«* Ob čustvenem samouničenju pa zaiskri golo žensko telo: *»A ko zagledam devico, lepo kot luna/ ...// ... očaran in osupel se utapljam v njenih očeh,/ v trenutku me prešinel mogočnost/ Stvarstva.«* zapoje s kozmičnim čutenjem Edvarda Kocbeka.

Zadnja pesem v zbirki nosi naslov **DOMOVINE NI**. Pesnik se postavi v vlogo breztežnega bitja, ki se sooča z vsem, kar mu prinaša življenje. Vsak dan je drugačen in nikdar se ne dolgočasi. Vedno nekaj čaka, čeprav sonce zatone, in misli in sanja ... Vedno se nečesa veseli. S svojo dušo na dlani stoji na veliki vzletni ploščadi matere Zemlje in pove:

»Občudujem, kar mi je dano videti./ Vsako jutro, ko odprem oči,/ odgrnem zavese in se prepričam,/ če je svet še tam.//

Ne pripadam nobeni domovini,/ mogoče sem cigan,/ povsod mi je lepo z dobrimi ljudmi./ Moj rojstni kraj je v vetru,/ potnega lista nimam rad.«

Ivo Petkovšek, ki je poleg sedanje zbirke pesmi izdal še nekaj knjig, ki zadevajo izvor Slovencev, slovenstva, ob teoriji o Venetih, je s to zbirko vstopil v svet dorečene, zrele, izpovedno svojevrstne pesniške besede iz »zamejstva in izseljenstva«. Literarna teorija slovenskega pesništva, osredotočena na osrednji pesniški prostor, bo morala te tehtne izpovedi bogate zbirke vključiti v svoje širše žarišče.

Kot priznan slikar pomeni avtor teh pesmi v italijanskem prostoru eno cenjenih in uveljavljenih imen. Paleta besed, ki zapojejo po slovensko, pa govori o tem, da *Domovina je. Da je ostala v duši*. Ostala v miselnem, čustvenem, poetičnem svetu, neskončno svobodna, a vendar v ječi govorečega telesa. Svobodna duša – *anima libera*.

Čaka v zibelki maternega jezika na potomce, hčere in sinove, ki bodo še govorili in dobro pisali – po slovensko.

Ivan Cimerman

Kazalo – Indice

<i>Mitologia 2016</i>	4
Mitologija 2016	6
<i>Crollano le mura di Gerico.</i>	9
Ruši se obzidje Jeriha	11
<i>Anima antica</i>	12
Starodavna duša	13
<i>Muore l'alba.</i>	15
Umira jutro	17
<i>Ormoni</i>	18
Hormoni	20
<i>Senz' anima</i>	23
Brez duše	25
<i>Primavera.</i>	27
Pomlad	28
<i>Secca la pelle.</i>	29
Suši kožo	31
<i>Annego</i>	32
Utapljam se	33
Pojavi	35
<i>Phenomena</i>	37
<i>Il tuo respiro sui miei occhi.</i>	38
Tvoj dah na mojih očeh	39
<i>Unicorni</i>	40
Enorožci	41
<i>Moby Dick</i>	42
Moby Dick	44
<i>Pietra su pietra</i>	46

Kamen na kamnu	48
Dotikam se nebes	51
<i>Tocco il cielo.</i>	53
<i>Disarmonie – ventitreesima ora</i>	54
Neskladje – triindvajseta ura	57
<i>Ultime rivelazioni 2003.</i>	58
Zadnje razodetje 2003	60
<i>Testamento ovvero universo d'emozione.</i>	62
Oporoka oziroma vesolje čustev	64
Stara vera	66
<i>L'antica religione</i>	68
<i>Orde</i>	70
Horde	72
<i>Le rondini.</i>	74
Lastovke	75
<i>Ci sono momenti</i>	76
So trenutki	77
<i>Vivere.</i>	78
Živeti	79
<i>La culla.</i>	80
Zibelka	81
<i>Sapienti.</i>	82
Vedeži	84
<i>Non c'è patria.</i>	86
Domovine ni	88
Spremna beseda: Ivan Cimerman	91